

זדיני ממונות כשר זדיני נפשות ומשני דרכא אפי' כר"מ דלמר עד זומס פסול לכל התורה כולה דע"כ לא קאמר ר"מ המס אלא גבי עד זומס דממוון דרע לשמים ולזריות אצל הכא דרע לשמים ולא לזריות לא שמע מיניה דלית ליה לר"מ חשוד לאחד מכל האסורין להו חשוד לכל התורה כולה לרצא ללא אמר מקילתא לחמירתא אלא צעד זומס דממוון דווקא דרע לשמים ורע לזריות ומיהו לאזני דהתם ניחא וקיי"ל כוותיה וי"ל דאפי' לרצא חשוד לדבר אחד דרע לשמים ולא לזריות חשוד לכל התורה כולה כזיוצא זה דרע לשמים ולא לזריות אפי' מקילתא לחמירתא וחשוד לדבר אחד דרע לשמים ורע לזריות חשוד לכל התורה כולה אפילו רע לשמים ורע לזריות:

עד דהוי מומר^א וע"ג דההוא ודאי חשוד לכל מיילי דלמר מר חמורה ע"ג של המורה זה ככופר בכל התורה כולה דכתיב [ומדבר טון וזי משגו ולא חשעו את כל המצוות האלה ובע"ג משמתי קרא צבוריות (דף טז.)] אמר רב נחמן. איחזו ישראל מומר דקאמר רב הונא לעיל [ע"א] לענין ציטול רשות קאמר: צשוק. צפרהסיא וע"ג דמחלל צננעא: יצא. אישראל קאי: רשוי קנייה לך. או רשותי מצוטלת לך: לזכות. צקנין סודר: רב אשי אמי. לעולם מומר דקאמר רב הונא לכל מיילי קחשיב ליה מומר וכרצנן ק"ל והאי תנא הוא דלתימא ליה שבת כע"ג: אדם כי יקריב מכס פרט למומר. לזין מקבלין קריבו דמכס משמע מקחשכס: מכס. מדכתיב האי מיעוטא גבי ישראל ולא כתיב כי יקריב מן האדם קרנן ש"מ צישראל הוא דחלק ומיעט מומר: ולא צאומות. שמקבלין קרנן מכולם דתניא איש"ס מה מ"ל איש איש לרבות את הנכרים שגודרין נדרים ונדבות צישראל צהכל שוטטין (חולין דף יג.): להציא בני אדם הדומין לכהנה. רשעים עששו עולמן ככהמה שאינה מכרת את זוראה מקבלין מנה קרנן: מקבלין קריבות. על גדה מפושעי ישראל דהאי קרא צנדרים ונדבות משמעי דכתיב כי יקריב: כדי שיתורו צספוסה. דאי דחין להו צידים מו לא דהרר: והמנסך אם היין. וע"ג: אלא לאו הכי קאמר. מקבלין קריבות מפושעי ישראל המומרים לדבר אחד: הון מן המומר לנסך אם יציר או לחלל שבת. דכמומר לכל התורה דמי דאימעיט ליה מכס ולא כוללם: ברתני' ציטו אסור להכניס ולהוציא. מציתו לחצר צין הוא צין שאר בני החצר. ובגמרא מפרש כצביטל להן רשות שהיה לו צחצר ולא צביטל להן רשות צימו הלך קרי ליה רשות צימו רשות דידיה וחצר רשותא דידיה: ושלם. צמים שלהן מותרין להוציא מהן לחצר ותצר רשות אחת הן: נפטו לו. הם רשות חצרין: הוא מומר. להוציא מציתו לחצר: ופן אסורין. אפי' מציתו לחצר וע"ג דרשות אחת הן ובגמרא מפרש ששעמא: פיו שנים ששכחו ולא עירצו וזכר בני חצר צטלו להן רשותן שניהן אסורין זה על זה מפני שהוא של שניהן והצמים מיוחדין כל צימ צביטלו ואין מוציא מרשות המיוחדת לו לרשות שלו ושל

תורה אור השלם

1. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכס קרבן לך מן הדבוקה מן הדבוקה וכן הוצאן תקריבו את קרבנכם: ויקרא א ב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה טון וכו' דכיל להו אמאי: (ב) רש"י ד"ה ושלם וכו' דהתם אימי בעו"ג טבא. י"ב כ"ה צ"ה ונאשרי וצטור ק"י שפ"ד:

מוסף רש"י

ליתן רשות. שאני יכול ליתן רשותו לשראף אלא אם כן שכי ממנו מערב שבת (י"ז טו). ולבטל רשות. אם לא נצטוו ואלו לטור את רשותו ואפילו נטלה ליה אינה מצוטלת עד ששכחו ישראל ששכח ולא נתן צצדו עם בני המיי וזוהו דר עמיהו ואוסר עליהם מנטל להם רשותו (חולין א). משכחו שבתו בשוק. צפרהסיא אפי' שהוא מומר לחלל צננעא דהי הוא צשראל. ואם לא עירצו עם שכניו צחצר ולא צביטל להן רשות צימו הלך קרי ליה רשות צימו רשות דידיה וחצר רשותא דידיה: ושלם. צמים שלהן מותרין להוציא מהן לחצר ותצר רשות אחת הן: נפטו לו. הם רשות חצרין: הוא מומר. להוציא מציתו לחצר: ופן אסורין. אפי' מציתו לחצר וע"ג דרשות אחת הן ובגמרא מפרש ששעמא: פיו שנים ששכחו ולא עירצו וזכר בני חצר צטלו להן רשותן שניהן אסורין זה על זה מפני שהוא של שניהן והצמים מיוחדין כל צימ צביטלו ואין מוציא מרשות המיוחדת לו לרשות שלו ושל

עד דהוי מומר^א וע"ג דההוא ודאי חשוד לכל מיילי דלמר מר חמורה ע"ג של המורה זה ככופר בכל התורה כולה דכתיב [ומדבר טון וזי משגו ולא חשעו את כל המצוות האלה ובע"ג משמתי קרא צבוריות (דף טז.)] אמר רב נחמן. איחזו ישראל מומר דקאמר רב הונא לעיל [ע"א] לענין ציטול רשות קאמר: צשוק. צפרהסיא וע"ג דמחלל צננעא: יצא. אישראל קאי: רשוי קנייה לך. או רשותי מצוטלת לך: לזכות. צקנין סודר: רב אשי אמי. לעולם מומר דקאמר רב הונא לכל מיילי קחשיב ליה מומר וכרצנן ק"ל והאי תנא הוא דלתימא ליה שבת כע"ג: אדם כי יקריב מכס פרט למומר. לזין מקבלין קריבו דמכס משמע מקחשכס: מכס. מדכתיב האי מיעוטא גבי ישראל ולא כתיב כי יקריב מן האדם קרנן ש"מ צישראל הוא דחלק ומיעט מומר: ולא צאומות. שמקבלין קרנן מכולם דתניא איש"ס מה מ"ל איש איש לרבות את הנכרים שגודרין נדרים ונדבות צישראל צהכל שוטטין (חולין דף יג.): להציא בני אדם הדומין לכהנה. רשעים עששו עולמן ככהמה שאינה מכרת את זוראה מקבלין מנה קרנן: מקבלין קריבות. על גדה מפושעי ישראל דהאי קרא צנדרים ונדבות משמעי דכתיב כי יקריב: כדי שיתורו צספוסה. דאי דחין להו צידים מו לא דהרר: והמנסך אם היין. וע"ג: אלא לאו הכי קאמר. מקבלין קריבות מפושעי ישראל המומרים לדבר אחד: הון מן המומר לנסך אם יציר או לחלל שבת. דכמומר לכל התורה דמי דאימעיט ליה מכס ולא כוללם: ברתני' ציטו אסור להכניס ולהוציא. מציתו לחצר צין הוא צין שאר בני החצר. ובגמרא מפרש כצביטל להן רשות שהיה לו צחצר ולא צביטל להן רשות צימו הלך קרי ליה רשות צימו רשות דידיה וחצר רשותא דידיה: ושלם. צמים שלהן מותרין להוציא מהן לחצר ותצר רשות אחת הן: נפטו לו. הם רשות חצרין: הוא מומר. להוציא מציתו לחצר: ופן אסורין. אפי' מציתו לחצר וע"ג דרשות אחת הן ובגמרא מפרש ששעמא: פיו שנים ששכחו ולא עירצו וזכר בני חצר צטלו להן רשותן שניהן אסורין זה על זה מפני שהוא של שניהן והצמים מיוחדין כל צימ צביטלו ואין מוציא מרשות המיוחדת לו לרשות שלו ושל

ושלחם מותר לו וזהו. דהוי אורח לגבייהו פירש ר"ח דלמר צירושלמי ו אכסנאי אינו אסור לעולם ואומר ר"י דלא דמי להכא כלל דהתם איירי (ט) כגון הצא לדור צמיו לשם אכסנאות ולא לקצוע עולמו דהכי איתא התם אית תנא (ט) קסדור אסור מיד ואכסנאי לאחר שלשים ואית תנא תני קסדור אסור לאחר שלשים ואכסנאי אינו אסור לעולם מ"ד קסדור אסור מיד צרגיל ואכסנאי לאחר שלשים צשאינו רגיל מ"ד קסדור לאחר שלשים כאלין דעלין צרשות ואכסנאי אינו אסור לעולם כאלין דלא עלין צרשות: צעא

אלמא ע"ז ושבת כי הדדי ניגהו שמע מינה: ברתני' א דאנשי חצר ששכח אחד מהן ולא עירב ביתו אסור מלהכניס ומלהוציא לו ולהם ושלחם מותרין לו ולהם נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין היו שנים אסורין זה על זה שאחד נותן רשות ונוטל רשות שנים נותנין רשות ואין נוטלין רשות מאימתי נותנין רשות ב"ש אומרים מבעוד יום וב"ה אומרים משחשיבה מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במוזד ה"ו אסור דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר במוזד אסור בשוגג אינו אסור: גב' ביתו הוא דאסור הא חצירו שריא היכי דמי אי דבטיל ביתו אמאי אסור אי דלא בטיל חצירו אמאי שריא הכא בכמאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקא סברי רבנן א' המבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל דיייר איניש בבית בלא חצר ושלחן מותר לו ולהן מאי טעמא דהוי אורח לגבייהו: נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין: ונהוי אינהו לגביה כי אורחין חד לגבי חמשה הוי אורח חמשה לגבי חד לא הוי אורח ש"מ א' מבטלין וחזורין ומבטלין הכי קאמר נתנו לו רשותן מעיקרא הוא מותר והן אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשיטא לא צריכא דהדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי אי נותן תנינא אי נוטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשיטא מהו דתימא ליגזר

חצירו: הכי זה אסור. דמיהדר ומסקל רשותא הוא וחזר צו מצטולו: גב' הא חצירו. רשות שהיתה לו צחצירו שריא לצני חצרו מותר להן להוציא מציתו לחצר וזכר בני חצר צטלו להן רשותן שניהן אסורין זה על זה מפני שהוא של שניהן והצמים מיוחדין כל צימ צביטלו ואין מוציא מרשות המיוחדת לו לרשות שלו ושל

דמשמע ולא כל האדם, שמע מינה כס חלקתי שכסין מציאן ולא המומין, ולא באומות. שכולן מתנדבין ומקבלין מהם (חולין ה.) דאפילו המינין שכסין (שם יא.) אפן מקיימין את המצוות (חולין ה.) מפושעי ישראל. משמע מודין דתנח"א נמסכת יומא (ל.) פשיטא אלו המדרים וכן הוא אומר מן מואב פעע צר, והיינו מומר, ולקמן מפרש לה ואילו (חולין ה.) והמנסך יין. עובד ע"ז (שם בריא בשמ"ק.) קשיא מציעתא. דקמי מקבלין, אסופא (שם.) חוץ מן המומר לנסך ולחלל שבתות. דהני חמירי, האי תנא חמירא ליה שבת כעבודת סוכים, דהעובד עבודת סוכים כופר בקצ"ה והמחלל שבת כופר בנעשיו ומעיד שקר שלא שבת הקצ"ה צנעשה צנאצית (שם.) ושלחם מותרין לו ולהם. כשאר כל אדם הנוגס לאחר מצוה ומוחר לו להוציא מפתח מצוה לחצר דהא רשותא דחד הוא (עירובין ב.) מי שנתן רשותו. לגבי חצר מפני ששכח ולא עירב ולאחר צביטל הוציא מציתו לחצר, הרי זה אסור. על בני חצר, דהדר שקליה לרשותיה (עירובין טו.) רשות ביתו לא ביטל. לפיכך חצר כולה שלהן היא וימיו מיוחדת לאסור להן להוציא מרשותו לרשותו (עירובין ב.).

חצירו: הכי זה אסור. דמיהדר ומסקל רשותא הוא וחזר צו מצטולו: גב' הא חצירו. רשות שהיתה לו צחצירו שריא לצני חצרו מותר להן להוציא מציתו לחצר וזכר בני חצר צטלו להן רשותן שניהן אסורין זה על זה מפני שהוא של שניהן והצמים מיוחדין כל צימ צביטלו ואין מוציא מרשות המיוחדת לו לרשות שלו ושל